

en saadan Provinsialisme i Fordelingen af Statens Midler. Man maa nødvendig her spørge, hvad Grunden er til at et saa gaadefuldt Forslag er kommet frem, og er da nødt til atter at henholde sig til Anmærkningerne; men i disse faar man ikke anden Besked end den, at da der i Odense findes et velindrettet og tidssvarende Eksport-Slagteri, som ejes af et Andelsselskab, der er dannet af fynske Landmænd, finder Staten ikke Føje til at gribe ind ved Ordningen af Eksportslagteriforholdene her. Dette er meget rigtigt; men det er heller ikke det, der her er Tale om. Her er ikke Tale om at gribe ind ved Ordningen af Eksportslagteriforholdene, som i Hovedsagen endnu ere en Privatsag, der støttes af Staten, men her er Tale om at støtte Kødeksporten, og naar det store Eksportslagteri i Odense er erhvervet af de fynske Landmænd i den udtrykkelige Mening at fremme Kødeksporten, altsaa i selv samme Øjemed, i hvilket der her gives Bevilling, er det højst besynderligt, at der ikke kan tildeles Fyn nogen Andel i Bevillingen. Hvis den Omstændighed, at fynske Landmænd med Resoluthed have grebet til og med store Ofre i Tide erhvervet sig et saadant Kvægeksportslagteri, skulde forvolde, at man her gaar glip af en Støtte, som tildeles deres Standsfæller i de andre Landsdele, saa er det dog en mærkværdig Maade, hvorpaa man her fra Statens Side støtter Borgernes Handlekraft og Energi. Som man vil se af Anmærkningerne, skal en Del af de 60,000 Kr., som skulle gaa til Sjælland, anvendes til de allerede indrettede og der bestaaende Kvægslagterier omkring i de enkelte sjællandske Byer, til Dækning af Udgifterne ved deres Oprettelse. Herom hedder det mærkværdigt i Anmærkningerne: „Da disse Anlæg ere udførte til Forbedring af Eksporten, kunde der formentlig være Anledning til af det ovennævnte Beløb af 60,000 Kr. at anvende en Del som Tilskud til de nævnte Slagterier til delvis Dækning af de ved Kvægslagteriernes Oprettelse medgaaede Udgifter.“ Men naar der kan være Anledning til delvis Dækning af Udgifterne for Sjællands Vedkommende ved de allerede oprettede Slagterier, maa der vel dog være den samme Anledning til at give Tilskud til delvis Dækning af de fynske Landmænds betydelige Udgifter ved Erhvervelsen af det store Eksportslagteri i Odense. Jeg kan ikke se rettere, end at Forholdene ere fuldstændig jævnyrdige og ligestillede i alle Maader. Der siges i Anmærkningerne, at Fordelingen er foretaget efter de Ønsker, som ere frem-

satte af Landsdelenes Repræsentanter, og der nævnes de samvirkende Landboforeninger i Sjællands Stift og Maribo Amts økonomiske Selskab. Jeg havde ventet ogsaa i denne Sag at høre lidt fra Fyns Stifts patriotiske Selskab. Jeg ved imidlertid ikke, hvorvidt de fynske Landmænds Repræsentanter her have oversiddet deres Pligt, det kender jeg ikke; men jeg ved, at fra det store Eksportslagteri i Odense er der indkommet i det mindste to Andragender til Ministeriet, og intet af disse er blevet enten imødekomet eller endog blot besvaret. Dette forekommer mig at være et højst gaadefuldt og besynderligt Forhold. Saadan som Fordelingen her foreslaas gennemført, skønner jeg virkelig ikke rettere, end at man har taget Sjælen ud af Livet paa Bevillingen, thi Sjælen er den Spore, den Opmuntring, som bør ligge i ethvert Bidrag fra Staten til Erhvervslivets Fremme; men dette falder jo ganske bort i det Øjeblik, man ikke vil give til dem, der have været blandt de første og fremmeligste til at gribe ind i denne vigtige Sag og tage sig af dens Fremme. Den blot pekuniære Hjælp, som man her vil give til enkelte Landsdele, vil efter min Mening ikke en Gang kunne opveje den Uvilje, som den her foreslaaede Fordeling vil ayle i andre. Jeg vil for mit Vedkommende sige — og jeg haaber, at mange billigtænkende Rigsdagsmænd ville sige det samme — at fordelt paa denne Maade bliver Bevillingen saa temmelig værdiløs. Det lader sig tænke, at en Bevilling af denne Natur allerhøjest og mest naturligt fordeltes imellem Landsdelene i Forhold til, som vedkommende Landsdels Befolkning havde bragt Ofre for at fremme Bevillingens Øjemed, nemlig Kødeksportens Fremme. I saa Fald vilde Fyn ikke komme til at mangle, hvorimod den utvivlsomt vilde modtage sin rigelige Part, men dette forlange vi jo aldeles ikke. Hvad vi forlange, er simpelthen dette, at Fyn faar en forholdsvis Del af denne Bevilling paa 200,000 Kr., en Del, som staar i et nogenlunde rimeligt Forhold til den Del, Landsdelens Befolkning har i Landbrugets samlede Produktion. Andet og mere forlange vi ikke. Jeg henstiller derfor paa mine egne, paa min Valgkreds's og paa de fynske Landmænds Vegne til den højtærede Landbrugsminister dog endelig at drage Omsorg for, at denne Bevilling, som nu for første Gang fremkommer, maa komme i en smukkere Skikkelse, saa at den maa komme til at gøre virkeligt Gavn og ikke gøre ondt i Stedet. Jeg beder Ministeren virke